

MIJN BROER

HOOFDSTUK 1 Beschuldigd

Het was een heerlijke zomeravond. Nicole liep zenuwachtig, via het bospad, richting het meer. Daar zou haar vriendje Michel op haar wachten. Normaal pikte hij haar altijd bij haar thuis op, maar vandaag moest ze naar het meer komen. Dat was ook de plek waar ze hun eerste afspraakje hadden doorgebracht. Ze waren nu twee jaar bij elkaar en hij had zich de afgelopen weken geheimzinnig gedragen. Iedereen om haar heen dacht dat hij haar ten huwelijk ging vragen. Het was ongeveer een kwartier wandelen, dwars door het bos. Je kon er ook omheen lopen of rijden, maar dat duurde langer. Buiten dat, ze kende het bos op haar duimpje. Ze woonde nog steeds bij haar ouders en die woonden dicht tegen het bos aan. Speciaal voor deze gelegenheid had ze gewinkeld en een prachtige paarse jurk gekocht. Haar haren had ze los hangen. Ze was klaar voor wat er ook ging gebeuren vanavond. Ze kon zich niet voorstellen dat hij haar ten huwelijk zou vragen. Ze hadden het er nooit over gehad en niets leek erop dat hij het ging vragen. Tot vandaag. Zou hij het echt doen?

Ze was bijna bij het meer toen ze zacht romantische muziek hoorde spelen. Ze moest giechelen en liep weer een stukje verder. De lampen van zijn auto stonden aan en schenen door het bos. Toen ze dichterbij kwam hingen er ook lampjes om de boom heen. Ze vond het nu al geweldig en begon te lachen. Toen ze het bos uitliep, richting de auto, zag ze dat er naast de auto een picknick kleed lag, met daarop allemaal lekkere dingen en champagne. Ze keek er vol verwondering naar. Hij had echt zijn best gedaan.

Ze zag hem zitten, maar hij stapte niet uit. Ze zwaaide naar hem en ging er vanuit dat hij haar nu wel zou zien via de spiegel. Meestal zat hij ook niet in zijn auto als ze afspraken. Ze stond stilletjes te wachten totdat hij haar in de gaten zou hebben en met een grijns uit zou stappen. Er gebeurde echter helemaal niets.

Nicole fronste haar wenkbrauwen en liep langzaam richting de chauffeurskant. Ze opende met een ruk het portier om hem te laten schrikken, maar sloeg gelijk haar handen voor haar mond. Er kwam geen enkel geluid uit haar. Hij zat keurig recht achter het stuur. Overal was er bloed. Zijn gezicht en zijn lichaam zaten er compleet onder. Ze was in shock en wist niet zo goed wat ze moest doen. Langzaam liep ze naar haar vriendje en riep zijn naam.

‘Michel? Oh mijn God! Help! Iemand. Alsjeblieft, help ons,’ begon ze te roepen en te huilen.

Het begon tot haar door te dringen dat haar vriendje echt dood was. Iemand had hem vermoord! Dit kon hij zelf nooit gedaan hebben.

Ze belde meteen met de politie. Nadat ze had doorgegeven waar ze was, belde ze haar ouders op. Ze kon met moeite vertellen wat er aan de hand was. Haar ouders zouden er ook meteen aankomen. Ze ging op de grond bij Michel zitten en pakte zijn hand beet. Waarom zou iemand hem iets aandoen? Ze snapte er niets van. Dit had een geweldige avond moeten worden. Eentje dat misschien haar leven voorgoed had kunnen veranderen. Hij zou haar waarschijnlijk een aanzoek doen en nu was hij dood. Ze kon niet geloven dat dit echt gebeurde. Na een paar minuten hoorde ze een geluid vanuit de bosjes en keek geschrokken om zich heen. Misschien was de moordenaar nog in de buurt en zat hij haar nu te bespieden. Dit idee zorgde dat al haar haren overeind gingen staan. Ze pakte snel de champagne fles, sloeg die tegen de auto kapot en ging met haar rug naar het water toe staan.

Ze keek verwilderd om zich heen en luisterde of ze geluiden hoorde, die niet natuurlijk waren. Ze hoorde iemand haar kant op rennen. Ze stond strak van de adrenaline en hield de kapotte fles voor zich. Ze trilde van top tot teen van angst. De voetstappen kwamen dichterbij. Ineens hoorde ze haar naam. Het was haar broer Dylan die als een gek kwam aangerend. Toen Nicole hem zag, liet ze zich op de grond vallen en begon hysterisch te huilen. Dylan haastte zich naar haar toe, liet zich ook op de grond vallen en omhelsde zijn zusje stevig. Intussen keek hij naar de auto en zag Michel daar bebloed zitten. Hij draaide zich om en concentreerde zich op zijn zusje.

‘Ik...ik,’ probeerde Nicole te zeggen, maar het wilde niet lukken.

‘Sssshhhhh. Het is al goed. Het komt allemaal goed,’ zei hij tegen haar.

Het duurde niet lang voordat de politie was gearriveerd en vlak daarachter haar ouders. De agenten liepen meteen richting de auto terwijl de ouders zich haastten naar Nicole. Haar moeder ging bij haar zitten en omhelsde haar. Dylan was opgestaan om samen met zijn vader bij de agenten te gaan staan.

Het was een klein dorp waar iedereen elkaar zo een beetje kende. Dit soort dingen gebeurde hier niet. De agenten riepen hulp in omdat het duidelijk om een moordzaak ging en ze zich eigenlijk geen raad met de situatie wisten.

Carl, de vader van Nicole gaf aan dat hij niet hier ging zitten wachten tot het onderzoek klaar zou zijn. Hij wilde zijn dochter hier weg hebben en naar huis brengen. De agenten vonden dat prima en zodoende nam Carl zijn gezin weer mee naar huis. Onderweg zat Nicole dicht tegen haar moeder aan. Ze huilde stilletjes en keek naar haar bebloede handen. Ze veegde die af aan haar prachtige nieuwe jurk.